

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἐννηακόσα πέντε,
τὰ κοῦνοῦμε καὶ ἐν κουνειένται.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ὅσ' ἔστι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τέλεπῃ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμποῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν καὶ ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἐβδόμη τοῦ Μάν
καὶ ὁ κόσμος βρωμάει.

Ποῦντος ὀκτακόσα καὶ ἐνενηνταένα,
καὶ πολλῶν κρανία χάσκουν ραγισμένα.

Κεφάλοκτυπήματα,
λευθεριᾶς μηνύματα.

χαρὰ σ' ἐκείνον, Φασουλῇ,
ποῦ τοῦγραψε τὸ ροιζικὸ γεροὶ καυκάλα νάχη.

Φ.— Μὲ τὰ ρόπαλα μονάχα μέσα καὶ ἐξω τῆς Βουλῆς
ὅλα λύνονται προχείρως,
μὰ καὶ ὁ τῆς «Ἐστίας» Κύρος,
ἕνας δημοσιογράφος ἐκλεκτὸς καὶ προσφιλεῖς,
ἐκτυπήθη καθὼς ξέρεις κατακέφαλ' ἀπ' ὀπίσω,
ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς τὰς γνώμας δὲν φρονεῖ τῶν ἐν Θερίσῳ.

Καὶ ἂν σὺ τὸ Θέρισον κροτοῦν
καὶ Συντάγματα ζητοῦν
καὶ θεσμῶν φιλελευθέρων βασιλείαν λαοκρατῆν,
μὰ καὶ ἐλευθερίαν τύπον κατὰ πάντα ζηλευτῆν.

Ὅμως ἡ μαγκουρά μόνη
ἀσφαλίζει μ' ἕνα κύρος
νόμους καὶ θεσμούς ἀνθεσμούς.

Τοῦτο δὲ τὸ βεβαίονε
ὅσοις Πανέλληνας καὶ ὁ Κύρος
μὲ λευκοὺς κεφαλοδέσμοις.

Καὶ ἂν σὺ τὸ Θέρισον ἐκείνοι
σὲ φοβίζουσιν, Ἀσλεκίτῃ,
μήπως καὶ ὅλ' ἡ Ρωμηοσύνη
ἕνα Θέρισον δὲν εἶναι;

Θέρισον βροντῶν καὶ κώμων,
Θέρισον πολεμικῆς
κατὰ κροῖτους, κατὰ νόμους,
κατὰ πάσης λογικῆς.

Φ.— Ἐχεις δυνατὸ κεφάλι,
Περικλέτο μου βουβάλι;
Τότε φούντωσε τὴν πένα
καὶ κοπάνη καὶ ἀγωνίζου,
τότε μόνον ὁλοένα
γὰρ τὸ κράτος δαιμονίζου.

Ἀλλ' ἂν εἰς τῶν λεπτῶν τῆς Ἑλλάδος ἐγκεφάλων,
ἂν δὲν ἔχῃς κεφαλὴν γὰρ κτυπήματα ροπάλων,
καὶ ἂν δὲν σοῦ βαστοῦν τὰ κότσα,
τότε μπαῖνε σὲ καρότσα,
τότε μόνος ὁλοῖσα
τράβα πέρα στὰ Πατήσια,
τότε πέταξε, βερόμη,
καλαμάρι καὶ καλέμι.

Τώρα βλέπεις, κοντομούργα,
πῶς δὲν λύνονται μὲ λόγια
ὅλα τὰ ζητήματα,
μόνο μὲ κτυπήματα.

Καὶ ἐντὶ τὸ σπῆτι σου τραβᾷς ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ
καὶ ψάλλεις τὴν ἐλευθερίαν,
σοῦ δίνουν μίαν μαγκουρά
καὶ τρώει χῶμα, Περικλῆ, τὸ πατρικὸ σου μοῦσι.

Π.— Ὅσον δὲν βροῖσ' ἡ συμφορὰ... τρεμουλιαστὰ στὴ γάχη
ἀδρεονδὸς φωτοβολεῖ...

πρ.

Ἀπὸ κανάλα βγαλμένη,
ποῦ τὰν οἶγει μαγκουριὰ,
καὶ σὰν πρῶτ' ἀνδρειωμένη
χαῖρε χαῖρε, λευθεριὰ.

Ἐκεῖ μέσα λαχταροῦσες
ἔνοσι καὶ προκοπή,
κι' ἡ μαγκοῦρα καρτεροῦσες
ἐβγα πάλι νὰ σοῦ πῇ.

Δάφναις τώρα δὲν σκορπῶς
κι' ἄλλοφύλους δὲν κτυπῶς,
μὰ με χέρι φονικό
χύνεις αἷμ' ἀδελφικό.

Δὲν τρομάξεις μὲ τοὺς Γκράδες
τὸν ἄλλοφυλο φονιᾶ...
κι' ἄλλοι δαδ καλαμαράδες
τῆς ἐφάγαν' στὰ Χανιά.

Κι' ἦλθαν μ' ἀνοικτὰ κεφάλια
στῆς Ἀθήνας τὸν ἔρα,
πρὶν νὰ χάσουν ἐκεῖ πέτρα
καὶ ταῦτ' αὐτὰ καὶ τὰ πασχάλλα.

Λευθεριὰ, γιὰ λίγο πάψε
τῆς ἀνδρείας τῆς πολλαῖς,
κι' ἔλα σίμωσε καὶ ῥάψε
τῶν γραφεϊάδων κεφαλαῖς.

Φ. —

Ρίξε, Περικλῆ, τὴν πένα
καὶ μὴν τὴν βασιτῆς ἀκόμη,
καὶ γιὰ ζήτημα κανένα
νὰ μὴν ἔχῃς καμμιὰ γνώμη.

Σφύριξε τὴν Ρουσικιάνα,
τοὺς Παληάτσους, τὴν Ἀγκώ,
μὰ γιὰ κράτος, μαλαγιάνα,
κάνε πάντα τὸν μονγγό.

Μήτε κἂν συμβολικοὺς
καὶ γριφώδεις λόγους λέγε,
μήτε συντηρητικούς,
μήτ' ἐπαναστάτας ψέγε.

Μὴ σὰν κοῦφος Ἀθηναῖος
κόβεις ῥάβεις, στοκοφοῖσι,
πρὶν κανένας Χάμλετ νέος
κι' ἐπὶ σοῦ φιλοσοφήσῃ.

Καὶ θαυπεύων μετὰ λύπης τὸ σπασμένον σου κρανίον
στὸν Ὁράτιον εἰπῇ:
βλέπεις τοῦτ' ἡν καυκάλα τῶν συγχρόνων καρφενείων
πόσον εἶναι σκυνθροπή;

Ἄλλο δὲν τὴν συνεκίνει
παρὰ Μάηδες καὶ κῶμοι,
πλὴν ἠθέλησε κι' ἐκείνη
νᾶχῃ μὰ δική της γνώμη.

Κι' ἔλεγε διχογνωμία πῶς τοὺς Κοῖτας δὲν συμφέρει,
καὶ μὴ μέρη μεσημέρι
τὴν ἐχώρισαν σὲ δύο τοῦ Σιαδίου τὴν ὁδὸν
κι' ἔτρεξ' αἷμα κρουνηδόν.

Εἴν' ἐλεύθερος ὁ τύπος
καὶ τῆς παρλαπίπες ἄφες,
φθάνει μόνο νὰ μὴ γράψῃς.

Μὴ σοῦ ληθῇ μαγκοῦρας κτύπος
καὶ γυρεύεις σακκοροφάις
τὸ κεφάλι σου νὰ ῥάψῃς.

**Τὸ Μαγιάτικο στεφάνι
τοῦ κυρίου Ντεληγιάννη**

Π. —

Κύτταξε, βρε Φασουλῆ
μὲ τὴν μπρούτζινη κανκάλα,
τὸν παπποῦ τὸν μπαμπαλῆ
πῶς πηδᾷ μὲ μία σκάλα

στὸν ἐξώστη τῆς Βουλῆς δίχως φόβο πῶς θὰ πέσῃ,
κι' ἔνα στέφανο κρεμᾷ μὲ δαδ σκόρδα μες' στὴ μέση.

Μάιος ἀνθοβολεῖ
κι' ἡ μαγκοῦρα μᾶς διέπει,
καὶ τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ
τοῦ Μαῖου ῥόδα δρέπει,
καὶ γιὰ τοῦτ' ὥς τὴν ἀκόμα
δὲν ἀκοῦς ρητόρων στόμα.

Μὲ τὸν Μάη, μὲ τὸν Μᾶ,
στέφαν' ὁ παπποῦς κρεμᾷ
στὴ Βουλὴ, ποῦ μᾶς τιμᾷ.

Καὶ φωνάζουν ὅσοι βλέπουν τῆς Βουλῆς μᾶς τὸ στεφάνι:
σκόρδα στὸν ἐχθρὸν τὰ μάτια καὶ κανεῖς μὴν τὴν βασάνη.

Σκόρδα κατ' ἐχθρῶν βασκάνων,
ποῦ δὲν βλέπουν φθονεροί
τὴν ἀξίαν τῶν στεφάνων
τοῦ κυρίου Θεοδορεῖ.

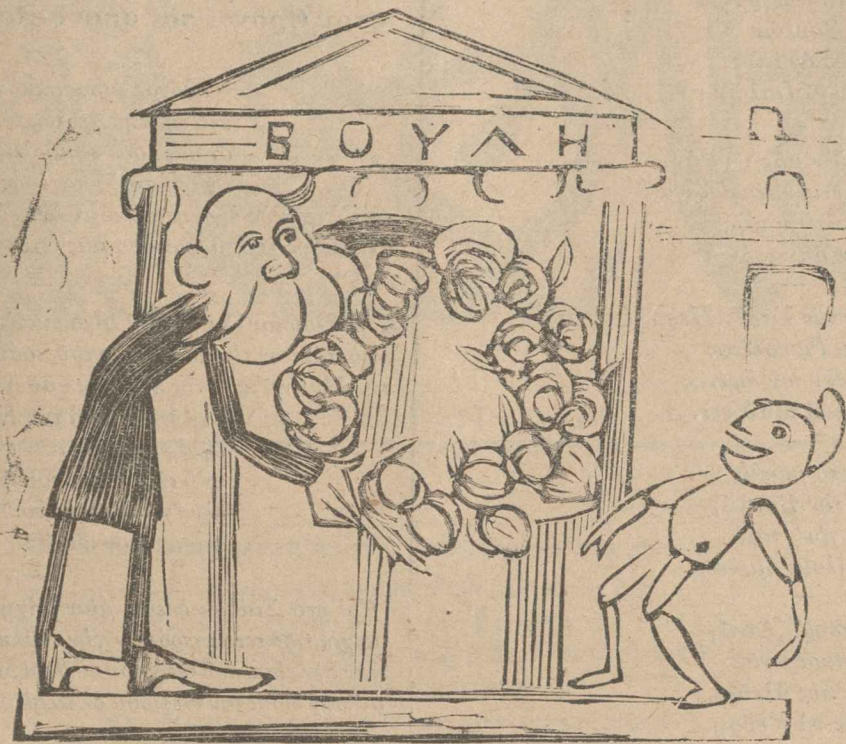
Φ. —

Ἡ Βουλὴ μας, ἡ Βουλὴ μας
λέν πῶς ἦλθε... τοῖς ἄλλοι μας!
Ὅπως τὴν Βουλὴν τῆς Κοῖτης ἔκανε τὸν Πρόεδρό της
κι' ἔπαυσε τὰς ἀσχολίας,
καὶ περνοῦσε τὸν καιρὸ της
μὲ δικὰς μας ὀμιλίας.

Τόσα σχέδια σοφὰ
περιμένουν' στὸ καλὰνι,
κι' ἡ Βουλὴ δὲν τὰ ψηφᾷ
καὶ καθέννας ἐβουβιάθη.

Μπήκαμε σὲ Μάη μῆνα,
γέννησε κι' ἡ Γιακουμιάνα,
καὶ τῆς γέννας της τὸ θαῦμα κόσμον ἐδιαβόλισε,
κι' ἡ Βουλὴ μας ἔως τώρα δὲν ἐγεννοβόλησε.

Πατριῶται σκυνθροποὶ
κλαῖν δεινοπαθήματα,
πέφτει καὶ στὸ Κορωπὶ
τύφος μ' ἐξανθήματα,

μὰ δὲν ἴδαμεν ἀκόμη μήτε τύπον βουλευτῶν,
μήτ' ἐξάνθημα κανένα τῆς ρητορικής αὐτῶν.

Μᾶς εἶναι, καὶ τοῦ Ρώμα το κοινδοῦνι δὲν σημαίνει,
εἴθε κι' ὁ παπποῦς ξεχάσει πῶς Βουλὴ τὸν περιμένει,
μὰ γι' αὐτὸ καθέννας σόφρων συγχωρεῖ τὸν Ντεληγιάννη...
γέρος εἶναι καὶ ξεχάνει.

Μὰ τὰ φρόδια του σουφρόνει
καὶ τὸν κόσμο συγκινεῖ,
τώρα σχέδια σακρόνει
κι' ἔπειτα τὰ λησμονεῖ.

Τὴν ἀκράτητος ὁρμῇ
μὲ ρομφαῖαν ἀπειλῆς,
τώρα Μάηδες κρεμᾷ
στὸν ἐξώστην τῆς Βουλῆς.
Τὸν ἀφίνει, τᾶλλο πᾶνει...
γέρος εἶναι καὶ ξεχάνει.

Π. —

Μανθάνω δὲ παρὰ πολλῶν
πῶς στὴν Βουλὴν τῶν Ἰταλῶν
ἔζησε τὴν ἔνωσιν ὁ βουλευτῆς ὁ Γκάλλυ
καὶ γιὰ τὴν Κοῖτὴ θύελλα τὴν ἐσκίαζε μεγάλη.

Τέτοιος φιλέλλην φλογερὸς
πρὸς ἔνωσιν κεντᾷ,
ὁ δὲ Τιτόνι σοβαρῶς
εἰς τοῦτον ἀπαντᾷ
πῶς φιλελληνικότερος ἐστὶ τῆς Κυβερνήσεως
τοῦ κράτους τῶν θαυμάτων,

κι' αὐτὸς ὁ λόγος ἔγινεν αἰτία συγκινήσεως,
χολῆς, δρογῆς, σκωμμάτων.

Ἦρε φωτιὰ κι' ὁ Θεοδορεῖς,
τοῦτος ὁ λόγος ὁ βαρὺς
πρῶτον αὐτὸν κυρίως
τὸν πλήγωσε καιρίως.

Κι' ὡς πατριώτης ἀγrios ἐκάρωσε τὸ μάτι
στὸν ξένο διπλωμάτη,
κι' ὁργὴ τὸ στήθος ἔσπασε τοῦ γέρον Κορδοῦ
μὲ τὸν μακαρονᾶ.

Φ. —

Συμπορὰ ποῦ μᾶς ἦλθε καὶ πάλι
μὲ τοὺς λόγους ἐκείνου τοῦ Γκάλλυ
καὶ ἡ ἐκείνου τὸν ξένο Μινίστρο,
ποῦ πολλῶν θὰ κεντρίσῃ τὸν οἶστο.

Ὁ παπποῦλης σάνιδες φουκάνει,
τρανιτόρε, τοῦ λέει, Τιτόνι.
Ἀντὶ ῥόδα καὶ σὺ νὰ με ῥάψῃς
πῶς γυροῦναι σκλήρᾳ νὰ πινῶναι
μὲ μὴ τόσο φονικὴ βλασφημία
τὰ πηλίσια ντελλ' ἀνιμα μία;

Ὁ παπποῦλης σάνιδες φουκάνει,
τρανιτόρε, τοῦ λέει, Τιτόνι.
Σὰν δὲν ἐξέρῃς καλὰ τὴν Γραικία
δὲν σοῦ πρότερον Μινίστρον τιμᾷ,
δὲν ἐπρόσμενα τέτοια κακία
καὶ κουεῖτε παρόλε πέρο με.

Ὁ Τιτόνι, τείναι τοῦτα;
ὦ μεμόρια περνοῦτα.

Πῶς καὶ σὺ παρεξεστράπης
ἀπὸ βήματα Βουλῶν
ἐπιλήσμων τῆς ἀγάπης
τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἰταλῶν :

Πῶς καὶ σὺ δὲν μᾶς ψηφῆς
καὶ μᾶς δείχνεις καταφρόνια :
θὰ σὲ κάνω νὰ μὴ φῆς
εἰς τὸ μέλλον μακαρόνια.

Ὁ παππούλης τέτοια λέει σὺν Τιτόνι, Περικλέτο,
καὶ τὸν κάνει Ριγκολέτο.
Μὴ σιγμὴ δὲν τὸν ἀφίνει
καὶ τοῦ δίνει καὶ τοῦ δίνει.

Τοῦ γανόνει τὸ μαλὸ
καὶ ξεχάνει τὴν Βουλή,
καὶ γι' αὐτὸν τὸν Ἰταλὸ
πρὸς τοὺς φίλους ὁμιλεῖ.

Δὸς του, Θεωδωρῇ, ξανά,
κτύπα τὸν μακαρονᾶ.
Θεωδωράκη, πὲς ἄλευρι...
ὁ μακαρονᾶς νὰ σ' εὔρη.

Καὶ φωνάζουνε πολλοὶ
κορδονόφι' Ἰταλοί:
τὸ Κορδόνι τὸ Κορδόνι
τᾶβαλε μὲ τὸν Τιτόνι.

Μὲ τὰ φῶτα τῆς ἡμέρας,
μὲ τὰ σκότη τῆς νυκτός
πολεμᾷ τὸ ξένον τέρας
ὁ παππούλης πηδηκτός.

Μὲ τσακίσματα πολλὰ
τὸν σαρκάζει, τὸν γελᾷ,
καὶ τὸν κάνει σὰν κουρέλι
μὲ πικρῶν σκωμμάτων βέλη.

Καὶ φωνάζουνε πολλοὶ
κορδονόφι' Ἰταλοί:
τὸ Κορδόνι τὸ Κορδόνι
κοροῖδεύει τὸν Τιτόνι.

Εἶδες φῶς μου, τὸ γατάκι,
ὅταν ἓνα κουρελάκι
ἀπὸ κάτω σὶδ' τραπέζι
μὲ τὰ νύχια του τὸ παίζει;

Μὴ τὰφίνει, μὴ τὸ πᾶνει,
μὴ χυμᾷ καὶ τὸ δαγκάνει,
μὴ δὲν ξέρω τί τοῦ κάνει.

Τῶρ' αὐτοὺς τοὺς στίχους κοῖνε,
Φασουλῇ μου στραβοσκέλη...
ὁ παππούς ὁ γάτος εἶναι
καὶ ὁ Τιτόνι τὸ κουρέλι.

Φ.— Πλὴν ἔλα τὴν ἀπάντησιν ἡ ἀκούσης τῆς Βουλῆς
σὺν τὸν λόγον τῆς Αὐλῆς.

Ἀνταπαντᾷ σοφῶς τὸ Βουλευτήριον
τοῦ Θρόνου τὸν ὀπουδαῖον ἐναρκτήριο.

Ὁ λόγος ὁ βασιλικὸς
ἐκείνης τῆς Δευτέρας
ἂν καὶ πολὺ συμβολικὸς
ἐφάνη τοῖς πατέρας,
μὴτ' ἐπαρκῆς ἐξήγησις ἀκόμη δὲν εὐρέθη,
ἀλλ' ὅμως ἐτελείωσαν ὅσα μᾶς ὑπεσχέθη.

Τὴν θεωρίαν ἴδαμεν τοῦ λόγου καὶ σὴν προᾶξιν,
πρὸ πάντων τὴν ἀσφάλειαν τοῦ κράτους καὶ τὴν τάξιν
τὴν ἐξυμνεῖ καὶ ἐντός καὶ ἐκτός καθέννας συμπολίτης,
καὶ σὶὰ Χαγιά τῆς Κρήτης
τῆς ἔφαγε καὶ ὁ τῶν « Καυρῶν »
καὶ ὁ τῆς « Ἑσπερινῆς »,
δὲν ἔχει δὲ πρὸς τὸ παρὸν
παράπονον κανεῖς.

Καὶ σὶδ' Στάδιον ἐκείνο μίαν μάχην μὲ κορύνας
μέχρι τῶν τετραπεράτων τὴν ἐσάλπισαν χωριά...
σὰν δὲν εἶσαι τοῦ Θεοῖσου σὲ θερίζουν' σὶὰς Ἀθήνας,
μὰ σὰν εἶσαι τοῦ Θεοῖσου σὲ θερίζουν' σὶὰ Χαγιά.

Ἦκουσε μετὰ χαρᾶς του κάθε ρήτωρ τῆς Βουλῆς
πῶς ἡ κόρ' ἡ προσφιλεῖς
πρὶν μὲ κόρης ἀσπασμοὺς
ἐνωθῇ μ' ἐμᾶς ἀντάμα,
τῆς μητρὸς τῆς τοὺς θεσμοὺς
ἐφαρμόζει κατὰ γράμμα

Τὴν ἀσφάλειαν ἐξαίρουν καὶ πατέρες ἀδιστηροί
καὶ εἶναι φάνηται, ὅπως λένε, καὶ ὅχι μύθοι καὶ χλεύη,
καὶ τοῦ Κύρου τῆς « Ἑστίας » τὸ κεφάλι μαρτυρεῖ
πῶς ἀσφάλεια κωανίων εἰς τὸ κράτος βασιλεύει.

Καὶ καμπόδαίς ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Παχτικός ὁ Γεώργιος, μελετητὴς δεινὸς
καὶ μουσικοφιλόλογος σπουδαῖος καὶ τρανός,
κατόπιν τῶσων μελετῶν καὶ μόχθων ἀκαμάτων
τόμον ἐξέδωκε λαμπρὸν δημοτικῶν ᾠμάτων,
πολύτιμον κειμήλιον τῶν καθ' ἡμᾶς γραμμάτων.
Ὅθεν δικαίως ἐπαθλὸν σὺν μουσικῶν ἀνῆκει...
ἐκδότης ἡ τοῦ Μαραλῆ γνωστὴ Βιβλιοθήκη.

Ἀντωνιάδῃ Γεωργίῃ Παρισίων Κουρεῖον,
ποῦ γίνονται καθόλα μοῦτρα πολλῶν κυρίων.
Τὶ πλοῦτος ἀρωμάτων, τί μυθρὰ ζηλευτά,
ἐκεῖ κουρέως τέχνην θὰ βρῆς μοναδικήν,
κοσμήματα, κομμώσεις, καὶ μέσα σ' ὅλ' αὐτὰ
τὴν μέθοδον τὴν νέαν τὴν ἀντιστητικήν.
Στοῦ Πανεπιστημίου τὸν μέγαν δρόμον ἵτε
καὶ ἐπ' αὐτοῖς πενήντα καὶ πέντε θὰ τὸ βρῆτε.

Τῆς ἐξοχῆς, τοῦ Γκιτὰ βιβλίον ἐμπνευσμένον,
εἰς τῆς Ἀλεξανδρείας τὴν πόλιν τυπωμένον.

Αὐτοῖς εἰς τὸ Ζάππειον μέγα λαχεῖον πρώτης
γὰ τοὺς ἀπόρους ἀσθενεῖς
τῆς Φιλοπτώχου τῆς κλεινῆς,
καὶ ἄς τρέξῃ πᾶς φιλόανθρωπος καὶ ἀληθινὸς ἱππότης.